

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

3 октомври 2013 година *

„Обжалване — Регламент (ЕО) № 1007/2009 — Търговия с тюленови продукти — Ограничения на вноса и на търговията с посочените продукти — Жалба за отмяна — Допустимост — Право на жалба на физическите или юридическите лица — Член 263, четвърта алинея ДФЕС — Понятието „подзаконови актове“ — Законодателни актове — Основно право на ефективна съдебна защита“

По дело C-583/11 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 21 ноември 2011 г.,

Inuit Tapiriit Kanatami, установено в Отава (Канада),

Nattivak Hunters and Trappers Association, установена в Qikiqtarjuaq (Канада),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, установена в Pangnirtung (Канада),

Jaypootie Moesiesie, с местожителство в Qikiqtarjuaq,

Allen Kooneeliusie, с местожителство в Qikiqtarjuaq,

Toomasie Newkingnak, с местожителство в Qikiqtarjuaq,

David Kuptana, с местожителство в Ulukhaktok (Канада),

Karliin Aariak, с местожителство в Iqaluit (Канада),

Canadian Seal Marketing Group, установено в Квебек (Канада),

Ta Ma Su Seal Products, Inc., установено в Сар-аух-Меулес (Канада),

Fur Institute of Canada, установен в Отава,

NuTan Furs, Inc., установено в Catalina (Канада),

GC Rieber Skinn AS, установено в Берген (Норвегия),

Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), установен в Нуук, Гренландия (Дания),

Johannes Egede, с местожителство в Нуук,

* Език на производството: английски.

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), установено в Nuuk,

представявани от J. Bouckaert, H. Viaene и D. Gillet, avocats,

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

Европейски парламент, за който се явяват г-жа I. Anagnostopoulou, г-жа D. Gaucii и г-н L. Visaggio, в качеството на представители,

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Moore и г-жа K. Michoel, в качеството на представители,

ответници в първоинстанционното производство,

Европейска комисия, за която се явяват г-н P. Oliver, г-н E. White и г-н K. Mifsud-Bonnici, в качеството на представители,

Кралство Нидерландия,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, заместник-председател, изпълняващ функциите на председател, г-н A. Tizzano, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н T. von Danwitz (докладчик), г-н A. Rosas и г-жа M. Berger, председатели на състави, г-н U. Lohmus, г-н E. Levits, г-н A. Ó Caoimh, г-н Ал. Арабаджиев, г-н J.-J. Kasel, г-н M. Safjan, г-н D. Šváby, г-жа A. Prechal и г-н C. Vajda, съдии

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,

секретар: г-н V. Tourrès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 ноември 2012 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 януари 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Със своята жалба Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, г-н Moesesie, г-н Kooneeliusie, г-н Newkingnak, Kuptana, г-жа Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), г-н Egede и Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) искат отмяната на Определение на Общия съд на Европейския съюз от 6 септември 2011 г. (T-18/10, Сборник, стр. II-5599, наричано по-нататък „обжалваното определение“), с което той отхвърля като недопустима жалбата, подадена пред него от жалбоподателите в настоящото производство и от

г-н Agathos, с която се иска отмяната на Регламент (ЕО) № 1007/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно търговията с тюленови продукти (ОВ L 286, стр. 36, наричан по-нататък „спорният регламент“).

Правна уредба

Спорният регламент

- 2 Съгласно член 1 той има за предмет установяването на „хармонизирани правила относно пускането на пазара на тюленови продукти“.
- 3 Съгласно член 2, точка 4 от спорния регламент с думата „инуити“ се обозначават „представителите на коренното население в инуитските територии, а именно тези арктически и субарктически територии, в които понастоящем или традиционно инуитите имат коренни права и интереси, признати са от инуитите за техни сънародници, и включват представители на Inupiat, Yupik (Аляска), Инуити, Inuvialuit (Канада), Kalaallit (Гренландия) и Yupik (Русия)“.
- 4 Относно условията за пускане на пазара на тюленови продукти член 3 от този регламент предвижда:

„1. Пускането на пазара на тюленови продукти се разрешава само ако тюленовите продукти са получени от лов, традиционно осъществяван от инуити или други коренни общности, и допринасят за тяхното препитание. Тези условия се прилагат в момента на вноса или на мястото на внос на вносни продукти.

2. Чрез дерогация от параграф 1:

- a) разрешава се също така вносът на тюленови продукти, който е епизодичен и се състои само от стоки за лична употреба на пътници и техните семейства. Естеството и количеството на тези стоки не може да са такива, че да създават предположение за вноса им с търговска цел;
- б) пускането на пазара се разрешава също така за тюленови продукти, които са получени от странични продукти от лов, регулиран съгласно националното законодателство и извършван единствено с цел устойчиво управление на морските ресурси. Такова пускане на пазара се разрешава единствено с нестопанска цел. Естеството и количеството на тези продукти не може да са такива, че да създават предположение за пускането им на пазара с търговска цел.

Прилагането на настоящия параграф не следва да препятства постигането на целта на настоящия регламент.

3. Комисията, в съответствие с процедурата по управление, посочена в член 5, параграф 2, издава технически насоки с примерен списък на кодовете на Комбинираната номенклатура, които може да обхващат тюленовите продукти, предмет на настоящия член.

4. Без да се засяга параграф 3, мерките за прилагане на настоящия член, предназначени да изменят несъществени елементи от настоящия регламент чрез допълването му, се приемат в съответствие с процедурата по регулиране с контрол, посочена в член 5, параграф 3“.

Регламент (ЕС) № 737/2010

- 5 На основание член 3, параграф 4 от спорния регламент Комисията приема Регламент (ЕС) № 737/2010 от 10 август 2010 година за определяне на подробни правила за прилагането на Регламент № 1007/2009 (ОВ L 216, стр. 1).
- 6 Съгласно член 1 от този регламент той „определя подробни правила за пускането на пазара на тюленови продукти съгласно член 3 от Регламент (ЕО) № 1007/2009“.

Производството пред Общия съд и обжалваното определение

- 7 На 11 януари 2010 г. жалбоподателите и г-н Agathos подават в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорния регламент.
- 8 Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз повдигат възражения за недопустимост на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд. Кралство Нидерландия и Комисията са допуснати да встъпят в производството пред Общия съд в подкрепа на исканията на Парламента и на Съвета.
- 9 Общият съд уважава това възражение, като приема, че жалбоподателите и г-н Agathos не отговарят на условията за допустимост по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС.
- 10 Най-напред Общият съд установява, че макар спорният регламент да е приет на основание на Договора за ЕО, условията за допустимост на жалбата, подадена след влизането в сила на Договора за функционирането на ЕС, трябва да бъдат разгледани въз основа на член 263 ДФЕС.
- 11 След това Общият съд проверява допустимостта на подадената пред него жалба. В тази връзка той първо разглежда понятието „подзаконов акт“ по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС. В това отношение той извършва буквално, историческо и телеологично тълкуване на тази разпоредба и в точки 41—51 от обжалваното определение установява следното:

„41 На първо място, следва да се припомни, че член 230, четвърта алинея ЕО позволявал на физическите и юридическите лица да подадат жалба срещу решенията в качеството им на актове с индивидуално приложение, както и срещу актовете с общо приложение, какъвто е регламент, който се отнася пряко до това лице и го засяга поради някои присъщи за него качества или поради фактическо положение, което го отграничава от всички останали лица и така го индивидуализира по същия начин като адресата на решение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197 и 223 и Решение на Съда от 25 юли 2002 г. по дело Região autónoma dos Açores/Съвет, С 50/00 P, Recueil, стр. I 6677, точка 36).

42 Макар и да пропуска думата „решение“, член 263, четвърта алинея ДФЕС възпроизвежда тези две възможности, като добавя трета. Той позволява подаването на жалба срещу индивидуални актове, срещу актове с общо приложение, които засягат пряко и лично физическо или юридическо лице, както и срещу подзаконови актове, които засягат това лице пряко и не включват мерки за изпълнение. От общоприетия смисъл на думата „подзаконов“ следва, че обхванатите от тази трета възможност актове също имат общо приложение.

43 В този контекст следва да се приеме, че тази възможност не обхваща всички актове с общо приложение, а по-тясна категория от тях, тоест подзаконовите актове.

44 Всъщност член 263, първа алинея ДФЕС предвижда, че предмет на контрол за законосъобразност могат да бъдат множество категории актове на Съюза: от една страна, законо[дателните] актове, и от друга страна, другите актове с обвързващ характер, предназначени да произведат правно действие по отношение на трети страни, като те могат да бъдат индивидуални актове или актове с общо приложение.

45 От това следва изводът, че четвърта алинея от член 263 ДФЕС, разглеждана във връзка с първа алинея от него, предвижда, че физическо или юридическо лице може да подаде жалба срещу актове, които са адресирани до него, както и, от една страна, срещу актове с общо приложение — законо[дателни] или подзаконови — които го засягат пряко и лично, и от друга страна, срещу някои актове с общо приложение, тоест подзаконови актове, които го засягат пряко и не включват мерки за изпълнение.

46 Впрочем подобно тълкуване на термина „подзаконов“ и на еквивалентния термин на различните езици на Договора за ФЕС, за разлика от термина „законо[дателен]“, следва също от няколко други разпоредби на Договора за ФЕС, по-конкретно от член 114 ДФЕС, който се позовава на сближаването на „законовите, подзаконовите [и] административните разпоредби на държавите членки“.

47 В това отношение следва да се отхвърли доводът на [жалбоподателите, както и на г-н Agathos], според който предложеното от Парламента и Съвета, и възприето в точки 42—45 по-горе разграничение между законо[дателните] и подзаконовите актове, се състои в добавянето на прилагателното „законо[дателен]“ след думата „актове“, позоваващо се на първите две възможности, посочени в член 263, четвърта алинея ДФЕС. Всъщност, както следва от извода, направен в точка 45 по-горе, с думата „актове“, позоваваща се на тези две първи възможности, се има предвид освен актовете, адресирани до физическо или юридическо лице, всички актове — законо[дателни] и подзаконови — които засягат това лице пряко и лично. По-специално в приложното поле на тази последна възможност влизат законо[дателните] и подзаконовите актове, съдържащи мерки за изпълнение.

48 Освен това следва да се уточни, че противно на твърдението на [жалбоподателите, както и на г-н Agathos], от текста на последната част на изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС следва, че държавите членки не са имали за цел да ограничат обхвата на тази разпоредба единствено до делегираните актове по смисъла на член 290 ДФЕС, а най-общо до подзаконовите актове.

49 На второ място, възприетото в точки 42—45 тълкуване на член 263, четвърта алинея ДФЕС се потвърждава от генезиса на процеса, довел до приемането на тази разпоредба, която първоначално била предложена като член III 365, [параграф 4] от проекта на Договор за създаване на Конституция за Европа. Всъщност от придружителното писмо на Президиума на конвента (Секретариат на Европейския конвент, CONV 734/03) от 12 май 2003 г. следва по-конкретно, че въпреки въпросното предложение за изменение на член 230, четвърта алинея ЕО, в което да се посочат „актовете с общо приложение“, Президиумът възприел друго решение, изразяващо се в посочване на „подзаконовите актове“. Както става ясно от цитираното по-горе придружително писмо, тази формулировка позволява „да се направи разграничение между законо[дателните] и подзаконовите актове, като се възприеме ограничителен подход относно жалбите на частноправните субекти срещу законо[дателни] актове (за които продължава да се прилага условието „[които] го засягат пряко и лично“).

50 На трето място, поради направения избор да се възприеме подобна формулировка на член 263, четвърта алинея ДФЕС следва да се счита, че целта на тази разпоредба е да се позволи на физическо и юридическо лице да подаде жалба срещу актове с общо приложение, които не са законо[дателни] актове, засягат го пряко и не включват мерки за изпълнение, като по този начин се избягват случаите, в които подобно лице би трябвало да наруши правото, за

да получи достъп до съд (вж. придружително писмо на Президиума на Конвента, посочено по-горе). Както следва от посочения в предходните точки анализ, формулировката на член 263, четвърта алинея ДФЕС не позволява да се подаде жалба срещу всички актове, отговарящи на критериите за пряко засягане и за липса на мерки за изпълнение, нито срещу всички актове с общо приложение, отговарящи на тези критерии, а единствено срещу специфична категория от последните, а именно подзаконовите актове. Вследствие на това условията за допустимост на жалба за отмяна на законо[дателен] акт продължават да са по-ограничителни от тези за жалба, подадена срещу подзаконов акт.

51 Този извод не може да се оспори с доводите на [жалбоподателите, както и на г-н Agathos] относно правото на ефективна съдебна защита, по-конкретно с оглед на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ОВ С 303, 2007 г., стр. 1) [наричана по-нататък „Хартата“]. Всъщност според постоянната съдебна практика съдът на Съюза не може, дори и с оглед на принципа на ефективна съдебна защита, да тълкува изрично предвидените в Договора условия, при които частноправен субект може да обжалва регламент, по начин, който води до отклоняване от тези условия, без да превиши своите правомощия (вж. в този смисъл Решение на Съда от 1 април 2004 г. по дело Комисия/Jeigo-Quére, С 263/02 P, Recueil, стр. I 3425, точка 36 и Определение на Общия съд от 9 януари 2007 г. по дело Lootus Teine Osaühing/Съвет, Т 127/05, непубликувано в Сборника, точка 50)“.

- 12 Така в точка 56 от обжалваното определение Общият съд стига до извода, че „понятието „подзаконов акт“ по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС трябва да се приема като обхващащо всеки акт с общо приложение, с изключение на законодателните актове“. Следователно законодателен акт може да бъде предмет на жалба за отмяна от физическо или юридическо лице единствено ако той засяга това лице пряко и лично.
- 13 На второ място, в точки 57—67 Общият съд разглежда въпроса дали спорният регламент трябва да бъде квалифициран като законодателен или като подзаконов акт. В това отношение в точка 61 от обжалваното определение той приема, че описаната в член 294 ДФЕС процедура, наречена „обикновена законодателна процедура“, по същество възпроизвежда процедурата, описана в член 251 ЕО. От това в посочената точка той заключава, че спорният регламент, който е бил приет съгласно предвидената в последния член процедура, трябва, сред предвидените в Договора за функционирането на ЕС категории правни актове, да се квалифицира като законодателен акт. В точка 65 от обжалваното определение Общият съд констатира, че в случая критерият за квалифициране на даден акт като подзаконов или законодателен е процедурата, довела до неговото приемане.
- 14 Предвид възприетото в точки 41—56 от обжалваното определение тълкуване на понятието „подзаконови актове“ по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС и предвид извода, че спорният регламент не е подзаконов акт по смисъла на този член, Общият съд заключава, че жалбата не може да бъде обявена за допустима на основание третата част на член 263, четвърта алинея ДФЕС. При това положение не следва да се проверява дали този регламент съдържа мерки за изпълнение.
- 15 На трето място, в точки 68—87 от обжалваното определение Общият съд разглежда въпроса дали жалбоподателите и г-н Agathos са пряко засегнати от спорния регламент.
- 16 В това отношение в точка 71 от обжалваното определение Общият съд припомня, че частноправният субект е пряко засегнат от даден акт, когато актът на Съюза поражда пряко последици за правното положение на този частноправен субект и не е оставено никакво право на преценка на адресатите на този акт, на които е възложено изпълнението му, тъй като това изпълнение е напълно автоматично и произтича единствено от правната уредба на Съюза, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер.

- 17 Що се отнася до спорния регламент, в точка 75 от обжалваното определение, като се позовава на Определение на Общия съд от 11 юли 2005 г. по дело *Вопіно* и др./Парламент и Съвет (Т-40/04, Recueil, стр. II-2685, точка 56), Общият съд приел, че предвид съдържанието на член 3, параграф 1 от спорния регламент последният поражда преки последици единствено за правното положение на тези от жалбоподателите, които се занимават с пускане на пазара на Съюза на тюленови продукти. Този регламент не забранява лова на тюлени, който при това е извън пазара на Съюза, нито използването или консумацията на тюленови продукти, които не са предмет на продажба. Макар и да не може да се изключи възможността предвидената в спорния регламент обща забрана за пускане на пазара да се отрази върху предхождащата или последващата това пускане на пазара дейност на лицата, подобно отражение не може да се счита за произтичащо пряко от този регламент. Освен това, що се отнася до евентуални икономически последици от тази забрана, последните не засягат правното, а единствено фактическото положение на жалбоподателите.
- 18 След като в точка 76 от обжалваното определение припомня текста на член 3, параграф 4, член 5, параграф 3 и съображение 17 от спорния регламент, в точка 77 от обжалваното определение Общият съд констатира, че въпреки забраната за пускане на пазара на тюленови продукти, за които е доказано, че не са получени от лов, традиционно практикуван от инуитските и други коренни общности за целите на тяхното препитание, условията за пускане на пазара на продуктите не са определени.
- 19 В това отношение в точки 78—80 от обжалваното определение той приема, че спорният регламент не уточнява какво по-конкретно трябва да се разбира под „други коренни общности“ и не дава обяснение относно видовете традиционно практикуван лов с цел препитание, нито как се доказва инуитският произход или произходът на другите коренни общности. Така, що се отнася до продуктите, към които може да се приложи изключението, националните власти не са в състояние да приложат спорния регламент, без да предприемат мерки за изпълнение, които да са предвидени в регламент за прилагане, определящ условията, при които е разрешено пускането на пазара на тези продукти. Поради това, доколкото положението на жалбоподателите и на г-н *Agathos* попада в обхвата на въпросното изключение, то може да бъде преценявано само въз основа на мерките по изпълнението на спорния регламент. При тези условия спорният регламент засяга единствено правното положение на жалбоподателите, които се занимават с пускане на пазара на Съюза на тюленови продукти и които са засегнати от общата забрана за пускане на пазара на тези продукти.
- 20 Това обаче не се отнася за жалбоподателите, които не се занимават с пускане на пазара на тези продукти и/или тези, за които се прилага предвиденото в спорния регламент изключение, тъй като по принцип пускането на пазара на Съюза на тюленови продукти, получени от лов, традиционно практикуван от инуитските и други коренни общности за целите на тяхното препитание, продължава да е разрешено. По-конкретно ловците и траперите на тюлени от инуитски произход, както и организациите, които представляват интересите на жалбоподателите, не могат да се разглеждат като занимаващи се с пускане на пазара на тюленови продукти.
- 21 Ето защо в точки 81—87 от обжалваното определение Общият съд приема, че само четирима от жалбоподателите са пряко засегнати от спорния регламент, а именно онези, които извършват дейност по обработване и/или продажба на тюленови продукти, предоставени от ловци и трапери с инуитски и неинуитски произход. Що се отнася до г-жа *Aariak*, в точка 82 от обжалваното определение Общият съд приема, тя не би могла да се разглежда като пряко засегната от спорния регламент. Макар да се занимава с обработване на тюленови продукти, а именно създаването и продажбата на дрехи, изработени от тюленова кожа, от жалбата, както и от становищата на жалбоподателите и на г-н *Agathos* по възраженията за недопустимост следва, че тя също принадлежи към инуитската общност и изобщо не твърди, че се занимава с пускане на пазара на продукти, различни от тези, за които се отнася разглежданото изключение.

- 22 Тъй като положението на частноправен субект трябва да бъде засегнато както пряко, така и лично, за да могат да бъдат изпълнени условията за допустимост на жалбата, предвидени в член 263, четвърта алинея ДФЕС, в точки 88—93 от обжалваното определение Общият съд проверява дали четиримата жалбоподатели, за които е приел, че са пряко засегнати от спорния регламент, могат да се считат и за лично засегнати от него. В това отношение Общият съд постановява, като се позовава на точка 41 от това определение, че спорният регламент се прилага към обективно определени положения и поражда правни последици спрямо категории лица, посочени общо и абстрактно. Общата забрана за пускане на пазара на тюленови продукти, с изключение на получените от лов, традиционно практикуван от инуитските и други коренни общности за целите на тяхното препитание, е формулирана по общ начин и може да се приложи спрямо всеки икономически оператор, който попада в приложното поле на този регламент.
- 23 Макар въпросните четирима жалбоподатели да се занимават с пускане на пазара на тюленови продукти, предоставени от ловци и трапери с инуитски и неинуитски произход, в това си качество те са засегнати от спорния регламент в същата степен като всеки друг икономически оператор, който пуска на пазара тюленови продукти. Дори и да се предположи, че посочените жалбоподатели попадат, освен в приложното поле на общата забрана, в обхвата на изключението относно продуктите с инуитски произход, това не би било достатъчно, за да бъдат индивидуализирани по същия начин като адресата на дадено решение.
- 24 При това положение Общият съд обявява за недопустима жалбата за отмяна.

Искания на страните

- 25 Жалбоподателите искат от Съда:
- да отмени обжалваното определение,
 - да обяви за допустима жалбата за отмяна, подадена пред Общия съд, ако прецени, че са налице всички елементи, необходими за да се произнесе по допустимостта на жалбата за отмяна на спорния регламент,
 - в противен случай, да отмени обжалваното определение и да върне делото на Общия съд,
 - да осъди Парламента и Съвета да понесат направените от жалбоподателите съдебни разноски,
 - да осъди Комисията и Кралство Нидерландия да понесат направените от тях съдебни разноски.
- 26 Съветът иска от Съда:
- да отхвърли подадената пред него жалба,
 - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски солидарно.
- 27 Парламентът иска от Съда:
- да отхвърли настоящата жалба,
 - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

- 28 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.
- 29 Кралство Нидерландия не представя писмен отговор.

По жалбата

- 30 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите излагат четири основания. Първото основание е изведено от грешка при тълкуването и прилагането на член 263, четвърта алинея ДФЕС. То се подразделя на две части. С второто си основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране. Третото основание е изведено от нарушение от Общия съд на член 47 от Хартата, както и на членове 6 и 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“). Накрая, в четвъртото си основание жалбоподателите считат, че Общият съд е изопачил доказателства.

По първото основание

По първата част на първото основание

– Доводи на страните

- 31 В първата част на първото основание жалбоподателите считат, че в своето тълкуване на понятието „подзаконовни актове“, предвидено в член 263, четвърта алинея ДФЕС, и по-специално като е изключил от приложното поле на това понятие законодателните актове, какъвто е спорният регламент, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото.
- 32 Проведеното от Общия съд разграничение между законодателните актове и подзаконовите актове не намирало опора в текста на Договора за функционирането на ЕС, и по-специално в членове 288 ДФЕС, 289 ДФЕС и 290 ДФЕС. Тези разпоредби правели разграничение между законодателни актове и незаконодателни актове. Освен това, противно на постановеното от Общия съд, понятието „подзаконовни актове“ обхващало не само някои, а всички актове с общо приложение, така че буквалното тълкуване, извършено от Общия съд в точки 41—48 от обжалваното определение, било неправилно.
- 33 В резултат от направеното от Общия съд разграничение за подзаконовни актове могли да бъдат считани само препоръките и становищата на Парламента и/или на Съвета, тъй като законодателните актове обхващали регламентите, директивите и решенията, приети от Парламента и Съвета, докато делегираните актове обхващали актовете, приети от Комисията. За сметка на това препоръките и становищата не фигурирали сред актовете, изброени в член 263, първа алинея ДФЕС, срещу които може да бъде подавана жалба за отмяна.
- 34 Ако съставителите на Договора от Лисабон са имали намерението да използват израза „подзаконовни актове“ в член 263, четвърта алинея ДФЕС, за да обозначат обратното на законодателните актове, те по-скоро са щели да използват понятието „делегиран акт“ по смисъла на член 290 ДФЕС. Обстоятелството, че съставителите на Договора са използвали израза „подзаконовни актове“, се дължало на факта, че са имали предвид актовете, различни от законодателните или незаконодателните актове. Освен това актовете за изпълнение, предвидени в член 291 ДФЕС, не били обхванати от проведеното от Общия съд разграничение.

- 35 Следователно извършеното от Общия съд тълкуване на израза „подзаконови актове“, в противовес на „законодателни актове“, обезсмисляло средството за защита срещу подзаконовите актове, предоставено при предвидените в член 263, четвърта алинея, трета част ДФЕС условия и въведено с Договора от Лисабон, тъй като целта на това изменение била да разшири условията за допустимост на жалбите, които се прилагат по отношение на физическите и юридическите лица. Подобно тълкуване водело до изключване на всякаква възможност частноправен субект да подаде жалба на основание член 263, четвърта алинея, трета част ДФЕС.
- 36 Извършеното от Общия съд историческо тълкуване на израза „подзаконови актове“ също било неправилно. Макар Договорът от Лисабон да посочва в член 263, четвърта алинея ДФЕС подзаконовите актове — също като член III-365, параграф 4 от проекта на Договор за създаване на Конституция за Европа, — той не използвал предвидената в този проект на Договор класификация на правните актове, в която фигурира по-специално понятието „европейски регламент“ в качеството на незаконодателен акт. В рамките на Договора за функционирането на ЕС регламентите могли да бъдат законодателни или незаконодателни актове.
- 37 Липсата на промяна в текста на член 263, четвърта алинея ДФЕС показвала, че по смисъла на тази разпоредба понятието „подзаконови актове“ било разширено така, че да обхване всички регламенти, независимо от това дали по естеството си те са законодателни или не. Това телеологично тълкуване отговаряло също така на първоначалната загриженост както на авторите на проекта на договор за създаване на конституция за Европа, така и на авторите на Договора от Лисабон, които искали да запълнят празнотите, ясно очертани в Решение от 25 юли 2002 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет (C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677) и Решение по дело Комисия/Jeigo-Quérel, посочено по-горе.
- 38 Парламентът, Съветът и Комисията са съгласни с извършеното от Общия съд тълкуване на израза „подзаконови актове“.
- 39 Парламентът изтъква, че макар да е вярно, че йерархията на нормите, определена в член I-33 от проекта на договор за създаване на конституция за Европа, която прави разграничение между законодателните актове, от една страна, и подзаконовите актове, от друга страна, не е възприета в Договора за функционирането на ЕС, член 289, параграф 3 ДФЕС ясно обозначава като законодателни актовете, приети в рамките на специална или обикновена законодателна процедура. Освен това член 263 ДФЕС разграничавал в първа и четвърта алинея „законодателните актове“ от „подзаконовите актове“. Тези две понятия трябвало да бъдат съвместени, за да се запази в пълна степен полезното действие на член 263 ДФЕС.
- 40 Посочената институция изтъква, че критиките на жалбоподателите относно извода на Общия съд, че не всички актове с общо приложение могат да се считат за подзаконови актове, не са формулирани конкретно, а възпроизвеждат вече наведените в първоинстанционното производство доводи. Така във всеки случай свързаните с това доводи на жалбоподателите били недопустими.
- 41 Що се отнася до довода на жалбоподателите, че извършеното от Общия съд тълкуване на понятието „подзаконови актове“ изпраждало това понятие от неговото съдържание, Парламентът, Съветът и Комисията поддържат, че то включва различни категории правни актове, сред които по-специално фигурират делегираните актове и актовете за изпълнение с общо приложение, приети на основание член 290 ДФЕС или 291 ДФЕС, тъй като последните представляват по-голямата част от правните актове на Съюза. От това следвало, че доводът на жалбоподателите, че авторите на Договора за функционирането на ЕС са щели да използват термина „делегиран“, ако са искали да посочат актовете с общо приложение, които не са законодателни актове, бил неправилен. Комисията допълва, че освен това в обхвата на понятието „подзаконови актове“ попадали незаконодателните актове с общо приложение,

приети на специални правни основания, каквито са например член 43, параграф 3 ДФЕС, член 109 ДФЕС и член 215, параграф 1 ДФЕС, както и актовете с общо приложение, приети от различните други „органи, служби или агенции“, посочени в член 263, първа алинея ДФЕС.

- 42 Що се отнася до генезиса на член 263, четвърта алинея ДФЕС, Парламентът счита, че жалбоподателите не отправят никаква конкретна критика към обжалваното определение, от което следва, че те искат от Съда да преразгледа изтъкнатите в първоинстанционното производство доводи, което обаче било недопустимо в производство по обжалване на постановления в първоинстанционното производство акт. Така или иначе изтъкнатите в рамките на производството по обжалване доводи били неоснователни. В това отношение според Парламента и Комисията е явно, че Конвентът за бъдещето на Европа е избрал термина „подзаконовите актове“ с намерението да изключи законодателните актове и че авторите на Договора от Лисабон са искали да запазят същото разграничение между законодателните и подзаконовите актове, що се отнася до обжалването им по съдебен ред.
- 43 Относно телеологичния подход на Общия съд Комисията отбелязва, че от целта на въвеждането на третата част на член 263, четвърта алинея ДФЕС, която е да разшири приложното поле на правилата в областта на процесуалната легитимация, все пак не може да се заключи, че понятието „подзаконовите актове“ трябва да обхваща и законодателните актове.
- 44 Според Парламента тълкуването от Общия съд на понятието „подзаконовите актове“ по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС не противоречи на преследваната с тази цел разпоредба, която е да позволи пряко производство по обжалване на незаконодателните актове с общо приложение при условия, не толкова стриктни като тези за обжалването на основание член 230, четвърта алинея ЕО. Като разрешава на физическите или юридическите лица да обжалват пряко подзаконовите актове, които ги засягат пряко и не включват мерки за изпълнение, според Парламента и Съвета член 263 ДФЕС напълно коригира нередностите в положението, очертано в посочените по-горе Решение по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет и Решение по дело Комисия/Jégo-Quéré. Може да се отбележи, че в Решение по дело Комисия/Jégo-Quéré, посочено по-горе, спорният акт е регламент на Комисията за изпълнение, който съгласно извършения от Общия съд анализ явно е трябвало да бъде квалифициран като „подзаконов акт“ по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС. Освен това Съветът посочва, че съгласно практиката на Общия съд и на Съда държавите членки следва да допринесат за пълнотата на въведената от Договорите система на способите за защита.

– Съображения на Съда

- 45 С първата част на тяхното първо основание жалбоподателите по същество упрекуват Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че понятието „подзаконовите актове“, което фигурира в член 263, четвърта алинея ДФЕС, не обхваща законодателните актове по смисъла на член 289, параграф 3 ДФЕС, какъвто е спорният регламент.
- 46 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика от член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз и член 168, параграф 1, буква г) от Процедурния правилник на Съда е видно, че жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане. Жалба, която само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Общия съд основания и доводи, в това число и основанията на изрично отхвърлени от тази юрисдикция фактически обстоятелства, не отговаря на произтичащите от тези разпоредби изисквания за мотивиране (вж. по-специално Решение от 6 март 2003 г. по дело Interporc/Комисия, C-41/00 P, Recueil, стр. I-2125, точки 15 и 16, както и Решение от 14 октомври 2010 г. по дело Deutsche Telekom/Комисия, C-280/08 P, Сборник, стр. I-9555, точка 24 и цитираната съдебна практика).

- 47 При положение обаче че жалбоподателят оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от страна на Общия съд, разгледаните в първата инстанция правни въпроси могат отново да бъдат обсъдени в хода на производството по обжалване. Всъщност, ако жалбоподателят не би могъл да основе жалбата си пред Съда на вече изложени пред Общия съд основания и доводи, производството по обжалване отчасти би се обезсмислило (Решение от 12 септември 2006 г. по дело Reynolds Тобасо и др./Комисия, C-131/03 P, Recueil, стр. I-7795, точка 51 и цитираната съдебна практика).
- 48 В случая следва да се констатира, че с първата част на първото си основание жалбоподателите не искат просто преразглеждане на представената пред Общия съд жалба. Всъщност в тази първа част жалбоподателите ясно посочват откъсите от обжалваното определение, които считат за опорочени от грешки при прилагане на правото, както и правните доводи, наведени в подкрепа на тяхното искане, сред които по-специално доводите, свързани с различните методи за тълкуване, приложени от Общия съд. Ето защо, противно на твърдяното от Парламента, доводите, вече изтъкнати в първоинстанционното производство, са не просто повторени, а в действителност са насочени срещу съществена част от мотивите на обжалваното определение и поради това позволяват на Съда да осъществи своя контрол.
- 49 От това следва, че първата част от първото основание е допустима.
- 50 Що се отнася до основателността на тази част на първото основание, следва да се отбележи, че съгласно постоянната практика на Съда при тълкуването на разпоредба на правото на Съюза следва да се взема предвид не само нейният текст и преследваните от нея цели, но също и нейният контекст, както и всички разпоредби на правото на Съюза (вж. в този смисъл Решение от 6 октомври 1982 г. по дело Cilfit и др., 283/81, Recueil, стр. 3415, точка 20). Генезисът на една разпоредба на правото на Съюза също може да разкрие обстоятелства, които са релевантни за тълкуването ѝ (вж. в този смисъл Решение от 27 ноември 2012 г. по дело Pringle, C-370/12, точка 135).
- 51 Ето защо въз основа на тези методи за тълкуване следва да се провери дали Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 56 от обжалваното определение, че понятието „подзаконови актове“ по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС визира актовете с общо приложение, с изключение на законодателните актове.
- 52 Член 263, първа алинея ДФЕС обозначава актовете на Съюза, които подлежат на обжалване пред съда на Съюза, а именно, от една страна, законодателните актове, а от друга страна, както правилно констатира Общият съд в точка 44 от обжалваното определение, другите актове с обвързващ характер, предназначени да произведат правно действие по отношение на трети лица, като те могат да бъдат индивидуални актове или актове с общо приложение. Съгласно член 263, втора алинея ДФЕС тези актове може да подлежат на обжалване на основание некомпетентност, съществено процесуално нарушение, нарушаване на Договорите или на всякаква правна норма, свързана с тяхното прилагане, или злоупотреба с власт.
- 53 След това член 263 ДФЕС прави ясно разграничение между правото на обжалване на институциите и на държавите членки, от една страна, и това на физическите и юридическите лица, от друга страна. Така член 263, втора алинея ДФЕС предоставя на изброените в нея институции на Съюза, както и на държавите членки правото да оспорват с жалба за отмяна законосъобразността на всеки посочен в първа алинея акт, без упражняването на това право да се обуславя от доказването на правен интерес (вж. Решение от 5 септември 2012 г. по дело Парламент/Съвет, C-355/10, точка 37 и цитираната съдебна практика). Освен това съгласно трета алинея от посочения член изброените в него институции и комитет могат да сезират Съда с жалба за отмяна на тези актове при условие, че с тази жалба се защитават техните изключителни правомощия.

- 54 От друга страна, що се отнася до правото на обжалване на физическите и юридическите лица, член 263, четвърта алинея, ДФЕС гласи, че „[в]сяко физическо или юридическо лице може да заведе иск съгласно условията, предвидени в първа и втора алинея от тази разпоредба, срещу [актовете], които са адресирани до него или които го засягат пряко и лично, както и срещу подзаконовни актове, които го засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение“.
- 55 От една страна, трябва да се приеме, че първите две части на член 263, четвърта алинея ДФЕС съответстват на предвидените преди влизането в сила на Договора от Лисабон в член 230, четвърта алинея от Договора за ЕО (относно последната разпоредба вж. Решение по дело *Unión de Pequeños Agricultores/Съвет*, посочено по-горе, точки 34—37).
- 56 Като посочват „[актовете]“ най-общо, тези части имат предвид всеки акт на Съюза, който произвежда задължителни правни последици (вж. в този смисъл Решение от 11 ноември 1981 г. по дело *IBM/Комисия*, 60/81, *Recueil*, стр. 2639, точка 9, Решение от 17 юли 2008 г. по дело *Athinaiki Techniki/Комисия*, C-521/06 P, *Сборник*, стр. I-5829, точка 29, Решение от 18 ноември 2010 г. по дело *NDSHT/Комисия*, C-322/09 P, *Сборник*, стр. I-11911, точка 45 и Решение от 13 октомври 2011 г. по дело *Deutsche Post/Комисия*, C-463/10 P и C-475/10 P, *Сборник*, стр. I-9639, точки 36—38). Така посоченото понятие обхваща актовете с общо приложение, от законодателно или друго естество, и индивидуалните актове. Втората част на член 263, четвърта алинея ДФЕС уточнява, че ако физическото или юридическото лице, подател на жалбата за отмяна, не е адресат на обжалвания акт, допустимостта на жалбата зависи от условието жалбоподателят да е пряко и лично засегнат от акта.
- 57 От друга страна, Договорът от Лисабон добавя в член 263, четвърта алинея ДФЕС трета част, която смекчава условията за допустимост на подадените от физическите и юридическите лица жалби за отмяна. Всъщност тази част, без да поставя допустимостта на подадените от физическите и юридическите лица жалби за отмяна в зависимост от условието за лично засягане, предоставя този способ за защита по отношение на „подзаконовите актове“, които не включват мерки за изпълнение и засягат пряко жалбоподателя.
- 58 Що се отнася до понятието „подзаконовни актове“, от член 263, четвърта алинея, трета част ДФЕС следва, че неговият обхват е по-ограничен от този на понятието „[актове]“, използвано в член 263, четвърта алинея, първа и втора част ДФЕС, за да се квалифицират другите видове мерки, чиято отмяна може да бъде поискана от физическите и юридическите лица. Първото понятие не би могло, както правилно приема Общият съд в точка 43 от обжалваното определение, да обхваща всички актове с общо приложение, а се отнася до по-тясна категория актове от такова естество. Ако се възприеме обратното тълкуване, би се обезсмислило разграничението, проведено във втората и третата част на член 263, четвърта алинея ДФЕС между термините „[актове]“ и „подзаконовни актове“.
- 59 Освен това следва да се отбележи, че член 263, четвърта алинея, ДФЕС възпроизвежда дословно съдържанието на член III-365, параграф 4 от проекта на договор за създаване на конституция за Европа. От подготвителните работи по последната разпоредба е видно, че макар предназначението на промяната в член 230, четвърта алинея ЕО да е да разшири условията за допустимост на жалбите за отмяна, що се отнася до физическите и юридическите лица, условията за допустимост, предвидени в член 230, четвърта алинея ЕО и свързани със законодателните актове, обаче не е трябвало да бъдат променени. Така използваният в проекта за изменение на тази разпоредба израз „подзаконовни актове“ дава възможност да се обозначат категорията актове, които занапред могат да бъдат обжалвани при условия, по-малко стриктни от преди, като същевременно се запази „ограничителен подход относно жалбите на частноправните субекти срещу законодателните актове (за които продължава да се прилага условието „[които] го засягат пряко и лично“)“ (вж. по-специално Секретариат на Европейския

конвент, Заключителен доклад на дискуссионния кръг за функционирането на Съда от 25 март 2003 г., CONV 636/03, точка 22 и придружително писмо на Президиума на Конвента от 12 май 2003 г., CONV 734/03, стр. 20).

- 60 При тези обстоятелства следва да се приеме, че целта на изменението в предвиденото в член 230, четвърта алинея ЕО право на физическите и юридическите лица на жалба е да позволи на тези лица да подават при по-малко стриктни условия жалби за отмяна на актове с общо приложение, с изключение на законодателните актове.
- 61 Следователно Общият съд правилно е приел, че понятието „подзаконови актове“, предвидено в член 263, четвърта алинея ДФЕС, не включва законодателните актове.
- 62 Ето защо първата част на първото основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

По втората част на първото основание

– Доводи на страните

- 63 С втората част на първото основание жалбоподателите поддържат, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, когато е проверявал дали те са пряко и лично засегнати от спорния регламент.
- 64 Що се отнася до условието, свързано с прякото засягане от акта, чиято отмяна се иска, жалбоподателите считат, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че спорният регламент засяга пряко единствено четиримата жалбоподатели, които се занимават с пускане на пазара на Европейския съюз на тюленови продукти. В точка 82 от обжалваното определение, която се отнася до положението на г-жа Aagiak, Общият съд приел, че спорният регламент засяга пряко единствено жалбоподателите, които се занимават с пускане на пазара на тюленови продукти, различни от тюленовите продукти, за които се твърди, че са обхванати от изключението в полза на инуитите. За да може обаче г-жа Aagiak да се счита за пряко засегната от този регламент, нямало значение дали продуктите, които тя пуска на пазара, попадат в обхвата на изключение. По този начин Общият съд добавил допълнителен елемент към условието за пряко засягане.
- 65 Що се отнася до условието за лично засягане от акта, чиято отмяна е поискана, жалбоподателите считат, че Общият съд е допуснал грешка в правото, като е тълкувал това условие ограничително. Държавите членки обаче били подтикнати да изменят член 230, четвърта алинея ЕО с цел да се разширят условията за допустимост по отношение на физическите и юридическите лица, след постановяване на посочените по-горе Решение по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет и Решение по дело Комисия/Jégo-Quééré. С оглед на тези промени Съдът трябвало да преразгледа ограничителното тълкуване на условието за лично засягане, въведено с Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе. Ако приложил критерия за „същественото увреждащо действие“, което спорният регламент има върху интересите на жалбоподателите, както предлага генералният адвокат Jacobs в точка 60 от своето заключение по делото, по което е постановено Решение по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, посочено по-горе, Съдът щял да стигне до извода, че жалбоподателите по настоящото дело са лично засегнати от този регламент.
- 66 Парламентът, Съветът и Комисията считат, че Договорът от Лисабон не е променил съдържанието на условията за пряко засягане и за лично засягане от акта, чиято отмяна е поискана. В Договора и в подготвителните работи нямало никаква индикация в този смисъл,

която да породи необходимост от промяна в съществуващата съдебна практика по въпроса. Общият съд тълкувал посочените условия по същия начин, както преди този договор да влезе в сила, без да допуска грешка при прилагане на правото.

67 Освен това Съветът счита, че твърденията на жалбоподателите относно онова, което следва да се разбира под пряко засягане, на практика водят до това всяко лице, пряко засегнато от акта, чиято отмяна иска, да трябва да се счита и за лично засегнато от него. Така разграничението, установено между подзаконовите и законодателните актове, губело почти изцяло своето значение.

– Съображения на Съда

68 С втората част на първото си основание жалбоподателите по същество упрекуват Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че те не изпълняват условията, предвидени в член 263, четвърта алинея, втора част ДФЕС, за подаване на жалба за отмяна, тъй като не са пряко и лично засегнати от спорния регламент.

69 Що се отнася до условието за лично засягане от акта, чиято отмяна се иска, следва да се отбележи, че макар жалбоподателите да не твърдят, че Общият съд е приложил неправилно критериите за преценка, които следват от постоянната практика на Съда относно това условие за допустимост — чието начало е поставено с посоченото по-горе Решение по дело Plaumann/Комисия, — те изрично искат Съда да преразгледа тези критерии за преценка и да ги замени с критерия за „същественото увреждащо действие“.

70 В това отношение следва да се приеме, че член 263, четвърта алинея, втора част ДФЕС съответства, както бе констатирано в точка 55 от настоящото съдебно решение, на тази на член 230, четвърта алинея ЕО. Текстът на посочената разпоредба обаче не е променен. Освен това нищо не дава основание да се смята, че авторите на Договора от Лисабон са имали намерението да променят обхвата на вече предвидените в член 230, четвърта алинея ЕО условия за допустимост. От друга страна, от подготвителните работи по член III-365, параграф 4 от проекта на договор за създаване на конституция за Европа е видно, че обхватът на тези условия не би трябвало да бъде променен (вж. по-специално Секретариат на Европейския конвент, Заключителен доклад на дискуссионния кръг за функционирането на Съда от 25 март 2003 г., CONV 636/03, точка 23).

71 При тези условия следва да се приеме, че съдържанието на условието за лично засягане от акта, чиято отмяна се иска, тълкувано от Съда в неговата постоянна практика, чието начало е поставено с посоченото по-горе Решение по дело Plaumann/Комисия, не е променено с Договора от Лисабон. Ето защо се налага изводът, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приложил предвидените в тази съдебна практика критерии за преценка.

72 Съгласно посочената съдебна практика физическите или юридически лица отговарят на условието за лично засягане само ако обжалваният акт се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на акта (вж. Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе, Решение от 29 април 2004 г. по дело Италия/Комисия, C-298/00 P, Recueil, стр. I-4087, точка 36 и Решение от 9 юни 2011 г. по дело Comitato „Venezia vuole vivere“/Комисия, C-71/09 P, C-73/09 P и C-76/09 P, Сборник, стр. I-4727, точка 52).

73 В настоящия случай в точки 88—93 от обжалваното определение действително Общият съд само е проверил дали четирима от жалбоподателите са лично засегнати по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС от спорния регламент, тъй като другите жалбоподатели така или иначе

не са пряко засегнати от посочения регламент по смисъла на същата тази разпоредба. Трябва обаче да се приеме, че в спорния регламент никой от жалбоподателите не е индивидуализиран по същия начин като адресат по смисъла на постоянната съдебна практика, която води началото си от Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе. Всъщност предвидената в спорния регламент забрана за пускане на пазара на тюленови продукти е формулирана общо и се прилага без разлика спрямо всеки икономически оператор, който попада в приложното му поле.

- 74 При тези обстоятелства не следва да се проверява дали Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че само жалбоподателите, които извършват дейност по обработване и/или продажба на тюленови продукти, предоставени от ловци и трапери с инуитски и неинуитски произход, са пряко засегнати от спорния регламент, тъй като евентуална грешка при прилагане на правото в това отношение би била без значение за разрешаването на спора и не би засегнала диспозитива на обжалваното определение.
- 75 Всъщност от самия текст на член 263, четвърта алинея ДФЕС, както и от постоянната съдебна практика е видно, че е допустимо физическо или юридическо лице да поиска отмяната на акт, който нито е адресиран до него, нито представлява подзаконов акт, единствено ако такъв акт го засяга не само пряко, но и лично (вж., относно член 230 ЕО, Решение от 30 март 2004 г. по дело Rothley и др./Парламент, C-167/02 P, Recueil, стр. I-3149, точка 25 и цитираната съдебна практика).
- 76 Ето защо, тъй като условията за пряко засягане и за лично засягане от акта, чиято отмяна е поискана, са кумулативни, ако жалбоподателят не изпълнява едно от тях, подадената от него жалба за отмяна на този акт трябва да се счита за недопустима.
- 77 Предвид гореизложеното, следва да се отхвърли като неоснователна втората част на първото основание, а следователно и първото основание в неговата цялост.

По второто основание

Доводи на страните

- 78 С второто си основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е отговорил конкретно и изрично на доводите, изтъкнати в точки 53—57 от тяхното становище относно възраженията за недопустимост, според които доводи само широко тълкуване на член 263, четвърта алинея ДФЕС би било в съответствие с член 47 от Хартата, както и с членове 6 и 13 от ЕКПЧ.
- 79 Освен това констатацията в точка 51 от обжалваното определение, че условията, свързани с подаването на жалба срещу регламент, „са изрично предвидени“ в член 263, четвърта алинея ДФЕС, била в противоречие с необходимостта от буквално, историческо и телеологично тълкуване на тази разпоредба. След като Общият съд е извършил толкова задълбочено тълкуване на член 263, четвърта алинея ДФЕС, той не можел да отхвърли доводите на жалбоподателите, като просто обяви, че условията за право на обжалване са „изрично предвидени“.
- 80 Според Парламента, Съвета и Комисията Общият съд е отговорил в достатъчна степен на доводите на жалбоподателите. Общият съд не бил длъжен да разгледа отделно членове 6 и 13 от ЕКПЧ, като се имало предвид, че тези членове и член 47 от Хартата са с идентичен смисъл и обхват. Парламентът допълва, че Общият съд не е бил длъжен да отговаря подробно на твърденията на жалбоподателите, тъй като в предходните точки на обжалваното определение вече е отхвърлил с други мотиви предлаганото от жалбоподателите тълкуване на член 263,

четвърта алинея ДФЕС. Съветът твърди освен това, че дори Общият съд да не е разгледал подробно член 47 от Хартата, задължението за мотивиране е изпълнено чрез посочването на практиката на самия Съд, откъдето ясно следвало, че съдът на Съюза не може да не вземе под внимание условията, предвидени в член 263 ДФЕС.

Съображения на Съда

- 81 Безспорно е, че в точка 51 от обжалваното определение Общият съд е отговорил на доводите на жалбоподателите относно основното право на ефективна съдебна защита, съдържащи се в точки 53—57 от представеното от тях становище по възражението за недопустимост, повдигнато от Парламента и от Съвета. Общият съд приема, като се основава на практиката на Съда, че съдът на Съюза не може, дори и с оглед на принципа на ефективна съдебна защита, да тълкува изрично предвидените в Договора условия, при които частноправен субект може да обжалва регламент, по начин, който води до отклоняване от тези условия, без да превиши своите правомощия.
- 82 В съответствие с постоянната практика на Съда Общият съд не е длъжен в своето изложение да следва изчерпателно всички съображения, формулирани от страните по спора. Съгласно тази съдебна практика мотивите на Общия съд могат да бъдат и имплицитни, при условие че дават възможност на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които са взети въпросните мерки, а на компетентната юрисдикция — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол (вж. Решение от 16 юли 2009 г. по дело *Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland*/Комисия, C-385/07 P, Сборник, стр. I-6155, точка 114 и цитираната съдебна практика).
- 83 При това положение обстоятелството, че в точка 51 от обжалваното определение Общият съд не споменава изрично изтъкнатите от жалбоподателите членове 6 и 13 от ЕКПЧ и не обсъжда изрично всички детайли от техните доводи, не може да се счита за неизпълнение на задължението за мотивиране.
- 84 Същото се отнася и до факта, че в същата точка Общият съд е заключил, че не може да не приложи условията, свързани с подаването на жалба срещу регламент, които „са изрично предвидени“ в член 263, четвърта алинея ДФЕС, макар да е извършил буквално, историческо и телеологично тълкуване на тази разпоредба. Всъщност Общият съд се е произнесъл по обхвата на понятието „подзаконови актове“, предвидено в член 263, четвърта алинея ДФЕС, като е извършил класическо тълкуване съгласно признатите от правото на Съюза методи за тълкуване. Извършеното от него не оказва влияние върху факта, че посоченото понятие представлява условие за допустимост — изрично предвидено в член 263, четвърта алинея ДФЕС, на което трябва да отговарят жалбите за отмяна от физическите и юридическите лица — и не може да доведе по противоречие в мотивите на Общия съд.
- 85 От гореизложеното следва, че второто основание на настоящата жалба не е основателно.

По третото основание

Доводи на страните

- 86 В третото основание жалбоподателите твърдят, че възприетото от Общия съд тълкуване на член 263, четвърта алинея ДФЕС нарушава член 47 от Хартата, както и членове 6 и 13 от ЕКПЧ. В Решение от 3 май 2002 г. по дело *Jégo-Quéré*/Комисия (T-177/01, Recueil, стр. II-2365) Общият съд констатирал, че ограничителното тълкуване на условията за допустимост на преките жалби в съдебната практика на Съюза не може да се счита за гарантиращо на физическите и

юридическите лица правото на ефективни правни средства за защита, което да им позволи да оспорят законосъобразността на актовете с общо приложение, засягащи пряко правното им положение.

- 87 Тълкуването на член 263, четвърта алинея ДФЕС в обжалваното определение представлявало дори отстъпление в сравнение с положението, съществуващо преди влизането в сила на Договора от Лисабон. Преди да влезе в сила този договор, юрисдикциите на Съюза прилагали материален критерий, за да определят процесуалната легитимация на физическите и юридическите лица да искат отмяна, докато занапред щял да се прилага чисто формален критерий.
- 88 Парламентът, Съветът и Комисията считат, че жалбоподателите разполагат с ефективна съдебна защита, като се има предвид, че имат право да обжалват Регламент № 737/2010 — актът за изпълнение на спорния регламент, който те оспорили в делото, по което е постановено Решение от 25 април 2013 г. по дело Inuit Tapiriit Kanatami и др./Комисия (Т-526/10), което им позволило да изтъкнат същите доводи по същество като наведените пред Общия съд в настоящото дело. Освен това, като се позовават на разясненията относно член 47 от Хартата, Съветът и Комисията твърдят, че този член няма за цел да променя предвидената в Договорите система за съдебен контрол, и по-специално правилата, свързани с допустимостта на преките иски и жалби.

Съображения на Съда

- 89 С третото основание жалбоподателите по същество твърдят, че възприетото от Общия съд тълкуване на член 263, четвърта алинея ДФЕС нарушава член 47 от Хартата, тъй като позволява на физическите и юридическите лица да подават жалби за отмяна на законодателни актове на Съюза единствено когато тези актове ги засягат пряко и лично по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС.
- 90 В самото начало следва да се напомни, че съдебният контрол за спазването на правния ред на Съюза се осигурява, както следва от член 19, параграф 1 ДЕС, от Съда и юрисдикциите на държавите членки (вж. в този смисъл Становище 1/09 от 8 март 2011 г., Сборник, стр. I-1137, точка 66).
- 91 Освен това Съюзът е правов съюз, в който актовете на неговите институции са обект на контрол за съответствие по-специално с Договорите, с общите принципи на правото, както и с основните права (вж. в този смисъл Решение от 29 юни 2010 г. по дело E и F, C-550/09, Сборник, стр. I-6213, точка 44).
- 92 За тази цел посредством разпоредбите на членове 263 и 277, от една страна, и член 267, от друга страна, Договорът за функционирането на ЕС е установил завършена система от способности за защита и процедури, чиято цел е да осигурят контрола за законосъобразност на актовете на Съюза, поверявайки го на съда на Съюза (вж. Решение от 23 април 1986 г. по дело Les Verts/Парламент, 294/83, Recueil, стр. 1339, точка 23, Решение по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, посочено по-горе, точка 40, Решение по дело Reynolds Tobacco и др./Комисия, посочено по-горе, точка 80 и Решение от 12 юли 2012 г. по дело Association Kokopelli, C-59/11, точка 34).
- 93 Така физическите или юридически лица, които поради посочените в член 263, четвърта алинея ДФЕС условия за допустимост не могат да обжалват пряко актовете на Съюза с общо приложение, са защитени срещу прилагането спрямо тях на такива актове. Когато изпълнението на посочените актове е от компетентността на институциите на Съюза, тези лица могат на подадат пряка жалба пред юрисдикцията на Съюза срещу актовете за прилагане при условията,

посочени в член 263, четвърта алинея ДФЕС, и съгласно член 277 ДФЕС те могат да изтъкнат в подкрепа на тази жалба незаконосъобразността на спорния общ акт. Когато това изпълнение е възложено на държавите членки, те могат да се позоват на недействителността на спорния акт на Съюза пред националните юрисдикции и да дадат повод на тези юрисдикции да се обърнат към Съда, на основание член 267 ДФЕС, с преюдициални въпроси (вж. в този смисъл Решение по дело *Les Verts*/Парламент, посочено по-горе, точка 23).

- 94 В това отношение следва да се уточни, че в рамките на национално производство правните субекти имат правото да оспорват по съдебен ред законосъобразността на всяко решение или на всеки друг национален акт, свързан с прилагането към тях на акт на Съюза с общо приложение, като се позовават на недействителността на последния (вж. в този смисъл посочените по-горе Решение по дело *Unión de Pequeños Agricultores*/Съвет, точка 42, както и Решение по дело *E и F*, точка 45).
- 95 От това следва, че преюдициалното запитване за преценка на валидността представлява, също както жалбата за отмяна, средство за контрол на законосъобразността на актовете на Съюза (вж. Решение от 21 февруари 1991 г. по дело *Zuckerfabrik Süderdithmarschen и Zuckerfabrik Soest*, C-143/88 и C-92/89, *Recueil*, стр. I-415, точка 18 и Решение от 6 декември 2005 г. по дело *ABNA и др.*, C-453/03, C-11/04, C-12/04 и C-194/04, *Recueil*, стр. I-10423, точка 103).
- 96 В това отношение следва да се припомни, че когато национална юрисдикция счита, че едно или няколко основания за недействителност на акт на Съюза — изтъкнати от страните или евентуално повдигнати служебно — са основателни, тя трябва да спре производството и да сезира Съда с преюдициално запитване за преценка на валидността, тъй като само той е компетентен да установи недействителността на акт на Съюза (Решение от 10 януари 2006 г. по дело *IATA и ELFAA*, C-344/04, *Recueil*, стр. I-403, точки 27 и 30, както и цитираната съдебна практика).
- 97 Предвид закрилата, предоставена от член 47 от Хартата, следва да се отбележи, че този член няма за цел да променя предвидената в Договорите система за съдебен контрол, и по-специално правилата, свързани с допустимостта на исковете или жалбите, подадени пряко пред юрисдикцията на Европейския съюз, както е видно и от разясненията относно този член 47, които съгласно член 6, параграф 1, трета алинея ДЕС и член 52, параграф 7 от Хартата трябва да се вземат предвид при нейното тълкуване (вж. Решение от 22 януари 2013 г. по дело *Sky Österreich*, C-283/11, точка 42, както и Решение от 18 юли 2013 г. по дело *Alemo-Herron и др.*, C-426/11, точка 32).
- 98 Така условията за допустимост, предвидени в член 263, четвърта алинея ДФЕС, трябва да бъдат тълкувани в светлината на основното право на ефективна съдебна защита, без обаче да се стига до неприлагане на условията, изрично предвидени в посочения договор (вж. в този смисъл посочените по-горе Решение по дело *Unión de Pequeños Agricultores*/Съвет, точка 44 и Решение по дело *Комисия/Јéго-Quéré*, точка 36).
- 99 Що се отнася до ролята на националните юрисдикции, спомената в точка 90 от настоящото съдебно решение, следва да се напомни, че националните юрисдикции изпълняват в сътрудничество със Съда функция, която им е възложена съвместно с оглед осигуряване на спазването на правото при тълкуването и прилагането на Договорите (Становище 1/09, посочено по-горе, точка 69).
- 100 Следователно държавите членки трябва да предвидят система от способности за защита и производства, които да осигурят спазването на основното право на ефективна съдебна защита (посочените по-горе Решение по дело *Unión de Pequeños Agricultores*/Съвет, точка 41 и Решение по дело *Комисия/Јéго-Quéré*, точка 31).

- 101 Това задължение на държавите членки е потвърдено и в член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС, съгласно който те „установяват правните средства, необходими за осигуряването на ефективна правна защита в областите, обхванати от правото на Съюза“.
- 102 В това отношение, при липсата на правна уредба на Съюза в съответната област, във вътрешния правен ред на всяка държава членка следва да се посочат, при спазване на изискванията, произтичащи от точки 100 и 101 от настоящото съдебно решение, както и от принципите на ефективност и равностойност, компетентните юрисдикции и да се установят процесуалните правила за производствата, предназначени да осигурят защитата на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза (в този смисъл вж. по-специално Решение от 15 април 2008 г. по дело *Imprast*, C-268/06, Сборник, стр. I-2483, точка 44 и цитираната съдебна практика, Решение от 26 януари 2010 г. по дело *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, C-118/08, Сборник, стр. I-635, точка 31 и Решение от 18 март 2010 г. по дело *Alassini* и др., C-317/08-C-320/08, Сборник, стр. I-2213, точки 47 и 61).
- 103 Що се отнася до способите за защита, които държавите членки трябва да предвидят, макар Договорът за функционирането на ЕС да е установил определен брой преки иски и жалби, които физическите и юридическите лица могат да предявят при необходимост пред съда на Съюза, нито Договорът за функционирането на ЕС, нито член 19 ДЕС са имали намерение да въведат, с оглед спазването на правото на Съюза, способности за защита пред националните юрисдикции, различни от установените в националното право (Решение от 13 март 2007 г. по дело *Unibet*, C-432/05, Сборник, стр. I-2271, точка 40).
- 104 Различно щеше да бъде само ако от структурата на разглеждания национален правен ред личеше, че няма никакъв способ за защита, който да позволява дори и инцидентно да се гарантира спазването на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза, или още ако единствената възможност правните субекти да получат достъп до съд е да се окажат принудени да нарушат правото (вж. в този смисъл Решение по дело *Unibet*, посочено по-горе, точки 41 и 64, както и цитираната съдебна практика).
- 105 Що се отнася до довода на жалбоподателите, че възприетото от Общия съд тълкуване на понятието „подзаконови актове“, предвидено в член 263, четвърта алинея, ДФЕС, щяло да доведе до недостатъчна съдебна защита и било несъвместимо с член 47 от Хартата, тъй като водело до това всеки законодателен акт на практика да бъде освободен от съдебен контрол, следва да се приеме, че предоставената от член 47 от Хартата защита не изисква правният субект да може безусловно да подава жалба пряко пред юрисдикцията на Съюза за отмяна на законодателни актове на Съюза.
- 106 Накрая, нито това основно право, нито член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС изискват правният субект да може да подава жалби срещу такива актове основно пред националните юрисдикции.
- 107 При тези условия третото основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По четвъртото основание

Доводи на страните

- 108 С четвъртото основание жалбоподателите твърдят, че е налице изопачаване на доказателства. В това отношение те изтъкват, че Общият съд на няколко пъти е изопачил техните доводи относно това в каква степен законодателните актове се обхващат от понятието „подзаконови актове“, предвидено в член 263, четвърта алинея ДФЕС. По-специално Общият съд бил смесил техните доводи с тези на Парламента и на Съвета. Така изводът, до който стигнал Общият съд,

бил опорочен от редица явни грешки в преценката, така че Съдът трябвало да отмени обжалваното определение — поне частта, посветена на тълкуването на това понятие „подзаконови актове“ — и сам да разгледа доводите на жалбоподателите в това отношение.

109 Парламентът счита, че това основание е явно недопустимо. Всъщност жалбоподателите искали да получат преразглеждане на доводите, наведени в първоинстанционното производство. Така или иначе това основание било неоснователно, тъй като Общият съд не бил тълкувал погрешно доводите на жалбоподателите. Освен това жалбоподателите не били доказали, че твърдените грешки са имали отражение върху констатацията на Общия съд, че спорният регламент не е „подзаконов акт“ по смисъла на член 263 ДФЕС.

110 Съветът и Комисията считат, че това основание трябва да бъде отхвърлено, тъй като жалбоподателите не посочват кои факти или доказателства Общият съд може да е изопачил.

Съображения на Съда

111 С четвъртото основание жалбоподателите по същество твърдят, че е налице изопачаване на някои от доводите, изтъкнати от тях пред Общия съд, и по този начин се опитват да поставят под въпрос извода на Общия съд, че понятието „подзаконови актове“ по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС не включва законодателните актове.

112 В настоящия случай обаче се налага изводът, че както следва от точка 61 от настоящото съдебно решение, Общият съд правилно е приел, че това понятие „подзаконови актове“ не включва законодателните актове. Така, дори Общият съд да бе изопачил някои доводи на жалбоподателите, такова изопачаване не би засегнало диспозитива на обжалваното определение и следователно не би могло да доведе до неговата отмяна.

113 При тези обстоятелства четвъртото основание трябва да се отхвърли.

114 От изложеното дотук следва, че тъй като нито едно от основанията, на които се позовават жалбоподателите, не може да бъде уважено, жалбата трябва да се отхвърли изцяло.

По съдебните разноски

115 По силата на член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.

116 Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Когато встъпила в първоинстанционното производство страна, която не е жалбоподател, участва в производството пред Съда, по силата на член 184, параграф 4 той може да реши тя да понесе направените от нея съдебни разноски. Съгласно член 140, параграф 1 от този правилник, също приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

117 Тъй като Парламентът и Съветът са направили искане за осъждането на жалбоподателите и последните са загубили делото, жалбоподателите трябва да бъдат осъдени да понесат, наред със собствените си съдебни разноски, и тези на Парламента и на Съвета, свързани с настоящата жалба.

118 Комисията, като встъпила страна пред Общия съд, понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, г-н Jaypootie Moesesie, г-н Allen Kooneeliusie, г-н Toomasie Newkingnak, г-н David Kuptana, г-жа Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), г-н Johannes Egede и Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) да понесат, наред със собствените си съдебни разноски, и тези на Европейския парламент и на Съвета на Европейския съюз.**
- 3) **Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.**

Подписи